

Nachspiel

Intro

Den fortsatte beretning om "Bouquet i Bordeaux" var ført til ende. Ingen grund til at beskrive hjemrejsedagen – med tandbørstning i nattemørket, en hurtig Danone yogurt, ombytning af lagener, optælling af tømte flasker, tømning af de resterende slatter whisky og de pølsefyldte tarme, konstatering af nul huller i Opel, god tid til kaffe og croissant, gnidningsløst kontroltjek i security – kun Stifter havde problemer med at huske koden til sin mafiaagtige metalkuffert, da den skulle kontrolleres, hvorved hans nyindkøbte hat og han selv blev indsmurt i tandpasta –..... Men herefter udviklede begivenhederne sig til et nyt storslået afsnit i den store legende "På vinrejse med Bouquet gennem årene", der går fra mund til mund.... Her er sandheden om hjemrejsen – i tre kapitler.

Kapitel 1.

Hvori skildres et uddrag af det, som brødrene oplevede sammen efter security og frem til og med transitområdet i Airport Charles de Gaulle i Paris. Katastrofen.... "Hvor der pisses, der spildes".

Prompten oplyste: Flyet til Charles de Gaulle forsinket med en lille time.... men alle tog det roligt: hvis dette holdt, var der tid nok til nå flyet til København. Tjubang havde modtaget en sms fra Bamsen om hendes planer for dagen, et budskab, der var mere foruroligende end promptens: "Jeg tager i sommerhuset og forbereder hovedrengøring – det trænger virkelig". En dyb tavshed i gruppen, flere blegnede synligt – dog ikke Tjubang, der således straks havde en presserende opgave klar til Unge Jørgen. Tiden skal ikke henslæbe sig i meningsløs venten på Godot for Unge Jørgen. Notaren satte sig for sig selv og læste og småblundede lidt - de sidste rolige øjeblikke under rejsen.

Bouquet-gruppen stod som de forreste i boarding-køen, da de - med pladser bagest i flyet - ikke ville give anledning til så meget som et sekunds yderligere forsinkelse. De måtte med utålmodighed bevidne, hvorledes andre lettere forsinkede sivede drypvist ind – som en prostata-belemret vandladning på et lufthavnstoilet... flykaptajnen speedede godt op, som flykaptajner i Bordeaux-området har for vane, specielt under landingsforsøg. Og så skete der ellers ikke så meget mere – bortset fra at Tjubang fik en whisky og hurtigt kom i et rasende godt humør, og Stifter og Trip tog chancen med en øl... og andre fyldte tankeløst på en ellers ikke-belastet blære. Alle sad i deres egne tanker, så godt om det nu lod sig gøre, når Tjubang har genvundet sit gode humør og lægger an til fællesang. Men også med gentagne formaninger til at sørge for at gå på toilettet, inden vi landede. Der var ikke dog ikke tegn på stormløb mod toilettet. Thi når man sidder ned, mærkes presset på ældre mænds blærer mindre.... Kun Tjubang låsede sig inde og skyllede for en sikkerheds skyld ud fire gange – som et ubevidst og desværre mislykket magisk ritual, der skulle vække de andre af deres blærebevidsthedsvale. Under landingen huggede piloten forhjulet ned i landingsbanen med et drøn. Mens vi i små ti minutter stod op i midtergangen og ventede på at forlade flyet, oplevede en del af brødrene, at det løb til, og at

trangen til udtømmelse blev mærkbar.... Der var nu kun et kvarter til at nå boardingskranken – men alligevel mente tre brødre, at de nok kunne nå et såkaldt hurtigt pissoir-besøg, for der var ikke langt til boardingstedet, og Unge Jørgen tilbød beredvilligt at vogte deres bagage. Åh, hvor letsindig har man lov til at være: da fortroppen nåede frem til boardingskranken, og det viste sig, at tiden frem til afgang også omfattede en fem minutters bustransport ud til det fjernt fjernt ventende fly, gik pisseregnskabet ikke op med den faktiske virkelighed. Stifter, der er kendt for altid at være den hurtigste, nåede som den sidste frem, inden de unge kvindelige ansatte endegyldigt lukkede gylpen på boardingstedet. De i tide ankomne brødre prøvede forgæves at udskyde dette øjeblik. Tjubang satte i med ”To lillier og en knækket søjle”, hvilket gav 10 sekunders respit. Notaren prøvede fem gange at stige på bussen ved egen hjælp – det gav 20 sekunder. Så var det slut – busdøren smækkede – og fra den rullende bus så vi gennem vinduerne Ole Tofte og Unge Jørgen nærme sig skranken, men endnu ikke nogen Claus Flad....

Kapitel 2A

Hvori skildres de fortsatte hændelser for dem der nåede frem til boarding-gylpen i tide – om end i sidste øjeblik.

Som de absolut sidste trak de fem i småløb rullekufferterne op gennem midtergangen og nød derefter alle fordelene ved at mangle tre mand: rigeligt med plads i bagagerummene, god plads på armlænene og på nabosædet til den lille transertaske med læbestift og pudder. De spejdede op mod indgangen, skulle de tre dukke op i en helikopter? Men nej, døren blev smækket og trappen rullet bort, de fem kunne slappe af, nogen skulle dog spænde sig an for at holde til tyve minutter mere uden mulighed for toiletbesøg, men det lader sig gøre – og efter lettelsens suk blev det muligt at fortrænge de triste tanker om de tres videre skæbne. Egentlig havde de fem det meget hyggeligt med at udveksle bemærkninger som: ”Hvor dum har man lov til at være?” ”Kend dig selv og din blære!” ”Der findes tilgængelige kurser i pottetræning for modne mænd!” ”Elsk din næste som dig selv – men tilbyd aldrig frivilligt at vogte ældre betrængte mænds bagage”. ”For fanden da, hvor er det synd for dem, godt det ikke var mig!” ”Nu sidder de der og smovser på Air France’s regning” osv. osv. Og således lettede de deres sind for triste tanker og kunne koncentrere sig om det nærværende – f. eks. de friske smilende piger, der talte tegnsprog med hinanden på nabosæderne, og som Tjubang holdt godt øje med, mens han fortalte om sin far, der skred med en tredive år yngre kvinde, da han var tres. Og hvad Tjubang i sin tid havde svaret Bamsen, da hun havde advaret: ”Pas på du ikke bliver som din far!” Hans svar var: ”Det bliver jeg heller ikke – jeg venter ikke til jeg bliver tres”. Nu var det tid til servering, og vi fulgte hans erfarne råd: ”Du kan få alt hvad du vil ha’”, og så var vi i øvrigt tre færre i gruppen, så der blev bestilt jambon-sandwich og rødvin, og ned gled det, og da stewardessen kom rullende tilbage med serveringsvognen var Tjubang der som en lille mis og udbad sig mere rødvin- og om der var flere sandwich tilbage, og rødvinen strømmede ned i plastglassene, og stemningen blev nærmest oprømt, og de fem tolkede stilheden hos de øvrige passagerer – ikke som en tavs protest, men som et middel til at

opfange hvert et ord, hver en slubren, hver et lille ræb fra Stifter. Det var en oplevelse for alle!! Ved ankomsten, henvendte Tjubang sig oprømt til de friske piger, der viste sig ikke at være døvstumme: "Nå, I har nok været i Paris og moret jer, kan man høre på stemmerne!" – hvilket bekræftedes smilende med stemmer så hæse som en Roskilde Festivaldeletagers efter en uge i smatten. Der var ikke tid til at uddybe det nye bekendtskab, rask bevægedes fødderne sig mod indtagelsen af en ristet hotdog med det hele, på Kbh. H. hastepåstigning på først afgående tog. Det var stopfyldt, og de fem belavede sig på en lang ståtur, men opdagede heldigvis i tide, at Høje Tåstrup var sidste holdt før Odense, og ud kom de i en vis fart, og ind kom de fem minutter senere i intercitytogets familievogn, der var fyldt med skilsmissebørn – egentlig ganske passende sted i betragtning af den skilsmisse Bouquet havde oplevet i Airport Charles de Gaulle.

Der oplevedes et glædeligt gensyn med fruene på banegården i Slagelse – de tog vores kufferter, og de fem fik lov til at bære mutters kost og spand....

Kapitel 2b

Som er en fri, men sandsynlig og realistisk fantasi over det, der skete for 'de tre' – i uddrag....

Stifter og Ole Tofte nåede næsten samtidig døren til de to ledige herre- toiletter i Terminal F2, men Stifter kastede sig frem og greb dørhåndtaget med et pubeshårs forspring, han havde lynet ned allerede før han havde lukket døren efter sig, Claus måtte stille sig i køen som nr. 3, han følte sig lidt flad, men ikke omkring sin spændte blære. Ole Tofte tabte dyre sekunder, da hans lynlås gik i baglås, Claus hørte ham bande for sig selv, og Unge Jørgen råbe: "Rolig Tofte, der er god tid, tænk på, at det måske er dine sidste øjeblikke helt for dig selv, før du er hjemme i trædemøllen, jeg passer på din bagage", i samme øjeblik, som Stifter bragede døren op i hovedet på den forreste i køen, og - idet han rev sin mafiakuffert til sig, råbte : "Jørgen, du er sgu for god til denne verden, pas godt på Tofte og Flad, we'll meet again, don't know where, don't know when!" – og væk var han. Claus var nu nået næsten frem til sin tur, han memorerede på Bob Dylan-sangen "I shall be released", mens han dansede den berømte stepdans "10 små kineserbørn ventede på tur" uden tanke på hverken fly, eller kone eller Lolland derhjemme. Nu kom Tofte ud, med et både lettet og bekymret udtryk – "Det er den vej, Ole! Jeg venter på Claus, han fortjener lidt omsorg efter alle problemerne med Panzermuseum Fladholte", råbte Unge Jørgen. I mellemtiden var Claus nået ind i Paradis, det indre tryk var så stort, at det tog ham kortere tid at tømme sin tank end det tager at lade kanonen på en tank. "Kom så, Claus, så er det fuld fart, jeg går forrest og viser vej!" råbte Unge Jørgen og begav sig i skarpt trav afsted, indhentede Ole Tofte, der havde lyttet til Unge Jørgens forsikring om, at der var god tid og derfor i ro og mag kunne spekulere over den app han ville programmere med temaet "Hvordan undgår jeg at komme i samme fly som et eller flere medlemmer af Bouquet?" – kaldet "FlyBouquetfly", en app, som kunne forsøde hans ældre dage med gode årgange af Petrus. Men hvor var Claus? Hvad de ikke kunne vide var, at Claus'es borelia-infektion havde bredt sig til stedsansen, han

tog fejl af de rullende trapper, og løb så hurtigt han kunne op ad den nedadrullende trappe, hvad der forsinkede ham med et minut, selv om han løb så hurtigt han kunne. Ole Tofte beskriver i en mail sin og Unge Jørgens ankomst til skranken: "Og endelig kan vi takke 'skæbnen' (/en emsig madamme i skranken) for, at vi var 3, der fik ca. 4 timers mere ferie.. " Mange vil betakke sig for at være denne emsige madamme og blive konfronteret med Ole Toftes raseri. Rengøringspersonalet måtte bruge timer på at samle hende sammen efter efter Toftes eksplosion, der nær havde ført til en arrestation for terror.

Nu nåede Claus også frem –sammen stod de tre og stirrede efter skæbnebussen, der hurtigt forsvandt i horisonten. De så et fly lette mod København. De vendte sig om og stirrede tavst, men beslutsomt, skæbnen i møde. Madammens hoved i en spand sagde venligt: "Tak fordi De valgte Air France. Hav en fortsat god dag!"
De nåede hjem – og det er godt at vide!